

druhu, jichž je v každém berním úřadě hojnost. Poněvadž jde o deposit v trestním řízení, vzházejí vzhledem k ustanovení §§ 118 a 128 shora cit. instr. a k ustanovení § 14 výkl. min. financí atd. ze dne 23. března 1921, čís. 125 sb. z. a n., pochybnosti o tom, zda odpovídá způsob uložení peněz, Jiřímu D-ovi odebraných, odvolacím soudem předpokládaný, skutečnosti. Avšak tato okolnost, zjištěná odvolacím soudem podle § 269 c. ř. s., jejíž přezkoumání dovolacím soudu nepřísluší, není pro spor důležitá. Předmětem exekuce, za jejíž zrušení se žádá, nejsou věci movité, nýbrž pohledávka (nárok) na vrácení 16.000 Kč, vzatých do soudního uschování. Žalobkyně neuplatňuje vlastnické právo k určitě označeným státovkám, nýbrž domáhá se uznání, že nárok na vrácení peněz, neboli, jak se v žalobě uvádí, pohledávka 16.000 Kč proti okresnímu soudu ve V. do výše 15.200 Kč přísluší žalobkyni a nikoli Jiřímu D-ovi, a že jest proto exekuce zabavením této pohledávky proti Jiřímu D-ovi nepřípustná. I když tedy byly peníze, tomuto odňaté, uloženy do deposita způsobem, odvolacím soudem předpokládaným, nemůže býti žaloba zamítnuta z toho důvodu, že žalobkyně netvrdila a nedokázala nějakých znamení, jimiž by se peníze Jiřímu D-ovi odebrané zřejmě rozeznávaly od ostatních peněz téhož druhu u berního úřadu ve V. uložných. Žalobkyně nic takového dokazovati nemusí, nýbrž jest na ní, aby dokázala, že jí přísluší nárok na vydání částky Jiřímu D-ovi odňaté a u berního úřadu uložené 16.000 (15.200 Kč) ať již téže, která byla odňata, nebo jiné stejné hodnoty. Avšak i v tom případě, kdyby byly peníze Jiřímu D-ovi odňaté v berním úřadě uschovány odděleně o kdyby tedy šlo o nárok na vydání určité věci, nemohla by býti žaloba ohledně celého obnosu zamítnuta z toho důvodu, že veškeré tyto peníze byly smíseny s penězi Jiřího D-a. Ustanovení § 371 obč. zák. předpokládá, že požadované hotové peníze nemohou býti rozeznány od ostatních, s nimiž byly smíseny. V tomto případě by bylo třeba, žalobkyni ve smyslu § 182 c. ř. s. vyzvati, aby udala, jaký druh peněz Jiřímu D-ovi odevzdala a aby o tom dukazy nabídla. Z příslušných trestních spisů, kterými byl dukaz proveden, by bylo pak třeba zjistiti, jaký druh peněz byl Jiřímu D-ovi odňat. Je-li pravda, že žalobkyně odevzdala Jiřímu D-ovi 14 tisícovek a dvanáct stovek, a že D. měl svých peněz jen 110 K, pak nemohly býti tisícovky se stovkami vůbec smíseny. Nerozeznatelné smísení peněz ve smyslu § 371 obč. zák. by se mohlo týkati jen stovek. Kdyby bylo prokázáno, že žalobkyně své vlastní peníze Jiřímu D-ovi jen svěřila a že je tento měl u sebe jen jako její plnomocník, příslušel by jí a nikoli Jiřímu D-ovi nárok na vydání těchto peněz, ať již byly vzaty do soudního uschování způsobem jakýmkoli, a exekuce na tento nárok proti Jiřímu D-ovi vedená by byla nepřípustnou. Procesní soud, neuvěřiv výpovědem slyšených svědků, nezjistil žádných skutkových okolností, z nichž by mohlo býti posouzeno, je-li žalobní nárok oprávněn. Ani rozsudek soudu odvolacího neobsahuje zjištění okolností, pro spor důležitých. Za tohoto stavu věci není možno ve věci rozhodnouti.

Čís. 2055.

Čl. IX. zákona ze dne 1. dubna 1921, čís. 161 sb. z. a n.
Na 14denní lhůtu druhého odstavce čl. IX. jsou soudní prázdniny bez

vlivu. Oznámení dědiců, že si pozůstalost projednají sami, třebas podáno včas u soudu, nemá účinnosti, nebylo-li soudem ve lhůtě doručeno notáři.

Lhůta ta počíná dnem, kdy dědicům dostalo se vyrozumění soudu pozůstalostního nebo notáře, jimž se dědici zpravují v této své vlastnosti o zůstavitelově úmrtí.

(Rozh. ze dne 28. listopadu 1922, R II 396/22.)

Dědicové byli vyrozuměni soudem o úmrtí zůstavitelově dne 8. srpna 1922, kdy vdova žádala u soudu zplnoletění nezl. dítek, načež dne 11. srpna 1922 dědicové zaslali pozůstalostnímu soudu oznámení, že si pozůstalost projednají sami. Pozůstalostní soud vyžádal si spisy od notáře jako soudního komisaře, jemuž je byl mezitím zaslal, aniž by mu sdělil oznámení dědiců, a povolil usnesením ze dne 22. srpna 1922 dědicům, by si pozůstalost projednali sami. Přípisem ze dne 22. srpna 1922 vyrozuměl notář dědice, že jím jako soudním komisařem byla prohlášena poslední vůle zůstavitele. Usnesení pozůstalostního soudu bylo notáři doručeno dne 8. září 1922. Rekursní soud vyhověl stížnosti notáře do tohoto usnesení a nařídil pozůstalostnímu soudu, by svěřil pozůstalost notáři k dalšímu projednání. **Důvody:** Čl. IX. zák. ze dne 1. dubna 1921, čís. 161 sb. z. a n. nařizuje výslovně, že dědici, chtějí-li pozůstalost sami projednávat, musí o tom písemně neb ústně učiniti oznámení notáři do 14dnů, kdy byli vyrozuměni o úmrtí zůstavitele neb obdrželi obsílku ku projednávání. Toho dědici v tomto případě neučinili. O úmrtí zůstavitelově byli soudem vyrozuměni již dne 8. srpna 1922, kdy vdova se svými nezl. dětmi zažádala protokolárně u soudu o zplnoletění obou dětí, po případě nejpozději dne 23. srpna 1922, kdy uvědoměni byli soudním komisařem o tom zvláštními obsílkami. Buď tedy do 22. srpna 1922 nebo nejpozději do 6. září 1922 měli dědici oznámiti notáři jako soudnímu komisaři, že si pozůstalost projednají sami. Místo toho zaslali však oznámení dne 11. srpna 1922 pozůstalostnímu soudu, což nestačí. Soud neodstoupil totiž toto oznámení soudnímu komisaři, nýbrž vyžádal jen od notáře vrácení pozůstalostního spisu. Není o tom ve spisech průkazu, že v usnesení ze dne 11. srpna 1922 bylo toto oznámení dědiců sděleno soudnímu komisaři, poněvadž stěžovatel popírá, že toto usnesení obdržel nebo že v něm o oznámení dědiců byla zmínka. Ve spise nachází se pouze záznam, že mají býti od soudního komisaře vyžádány spisy. Ale, i kdyby tomu tak bylo, musí dle zákona dědici notáři samému oznámiti svůj úmysl buď přímo, buď soudem, což se nestalo.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Článkem IX. zákona ze dne 1. dubna 1921, čís. 161 sb. z. a n., bylo stanoveno, že přísluší notářům jako soudním komisařům provésti pozůstalostní řízení; z tohoto ustanovení byla připuštěna výjimka, dle níž jest dědicům možno, nejpozději do 14 dnů po tom, kdy se jim dostalo vyrozumění o úmrtí neb obsílky ku projednání, oznámiti notáři písemně neb ústně, že si sami pozůstalost projednají. Podle doslovu zákona nemůže býti pochybno, že tato 14denní lhůta neběží ode dne, kdy se dědicové

o úmrtí zůstavitelově vubec dověděli, nýbrž vyrozuměním o úmrtí jest rozuměti usnesení neb opatření úřadu, pozůstalost projednávajícího, soudu pozůstalostního nebo notáře jako soudního komisaře, jímž se v pozůstalostním řízení zpravují dědici v této své vlastnosti o zůstavitelově úmrtí. Nelze proto přisvědčiti názoru rekursního soudu, že se dědicům dostalo vyrozumění o úmrtí dne 8. srpna 1922 tím, že vdova se tohoto dne dostavila k soudu poručenskému, který jest zároveň soudem pozůstalostním, by žádala o zploletění svých dětí, poněvadž tyto měly převzít obchod po zemřelém otcí. O zůstavitelově úmrtí byli dědici vyrozuměni teprve přípisem notáře jako soudního komisaře ze dne 22. srpna 1922, v němž tento sděluje, že jím jako soudním komisařem byla prohlášena poslední vůle zůstavitelova; teprve doručením tohoto dopisu zvěděli dědici, že notář, jemuž podle zákona přísluší provésti pozůstalostní řízení, je provádí. Dopis byl dědicům doručen dne 23. srpna 1922. Tento den spadá sice do soudních prázdnin, avšak soudní prázdniny nemají na projití 14denní lhůty druhého odstavce čl. IX. cit. zák. vlivu, poněvadž to není lhůta stanovená pro úkon stran v pozůstalostním řízení, na které se vztahuje ustanovení § 7 nesp. říz., nýbrž časové určení, v kterém právo, dědicům v druhém odstavci čl. IX. cit. zák. propůjčené, že smějí si pozůstalost projednati sami, musí býti vykonáno, jinak pomíjí, jehož zmeškání však na průběh zahájeného pozůstalostního řízení nemá vlivu. Počala tedy lhůta k oznámení dědiců ve smyslu druhého odstavce čl. IX. cit. zák. běžeti dne 23. srpna 1922 a končila 6. září 1922. Notáři bylo však teprv 8. září 1922, tedy již po projití 14denní lhůty, doručeno usnesení okresního soudu ze dne 22. srpna 1922, jímž bylo dědicům povoleno, by si pozůstalost projednali sami a z něhož notář teprve seznal, že dědicové učinili oznámení v druhém odstavci čl. IX. cit. zák. předepsané. Že dědici podali oznámení soudu již dne 11. srpna 1922, nerozhoduje; podle zákona jsou povinni učiniti oznámení notáři, jelikož jemu pozůstalost soudem již přikázána a jde tedy na jejich vrub, jestliže učinili oznámení své soudu a notář o tom, že oznámení učinili, nebyl včas zpraven.

Čís. 2056.

Honební zákon pro Moravu ze dne 26. července 1912, čís. 4 zemského zákona na rok 1914.

Nestačí (§ 1 čís. 16 ex. ř.), by opis výroku rozhodčího byl doručen stranám poslem a by pouze prvopis byl podepsán všemi rozhodčími, nýbrž nutno doručiti stranám poštou nebo notářem opis podepsaný všemi rozhodčími.

(Rozh. ze dne 28. listopadu 1922, R II 405/22.)

Nález rozhodčího soudu, zřízeného dle honebního zákona pro Moravu, byl doručen povinnému poslem v opise, podepsaném pouze předsedou. Návrhu na povolení exekuce na základě nálezu toho soudu v Praze vyhověl, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Má-li rozhodčí výrok tvořiti soudní titul exekuční, musí nejen všemi rozhodčími býti podepsán, nýbrž jeho vyhotovení (pakliže strany nepřijaly jej osobně před soudem rozhodčím) býti doručeno poštou nebo notářem (§§ 594—592 c. ř. s., § 1 čís. 16 ex. ř.). Tento způsob doručení